

Svar på plattformen från ett par ryska anarkister

Lia, Molly Steimer, Roman Ervantian, Schwartz,
Senya Fleshin, Sobol, Voline

Lia, Molly Steimer, Roman Ervantian, Schwartz, Senya Fleshin, Sobol, Voline
Svar på plattformen från ett par ryska anarkister
1927

<https://theanarchistlibrary.org/library/various-authors-reply-by-several-russian-anarchists-to-the-platform>
Fritt översatt av G.Bengtsson

sv.anarchistlibraries.net

1927

Flera författare

Svar på Plattformen ifrån ett flertal ryska Anarkister.

Orsaker till Anarkiströrelsens svagheter

Vi instämmer inte med Plattformen, "att den viktigaste orsaken till anarkiströrelsens svaghet är frånvaron av organisatoriska principer". Vi anser att denna fråga är väldigt viktig eftersom Plattformen eftersträvar att skapa en centraliserad organisation (ett parti) vilket skulle skapa "en politisk och taktisk linje för anarkiströrelsen". Detta överbetonar betydelsen och rollen för organisering. Vi är inte emot en anarkistisk organisation; vi förstår de skadliga konsekvenserna av en brist på organisering i anarkiströrelsen; vi anser att skapandet av en anarkistorganisation en av våra mest brådskande uppgifter.

Men vi anser inte att organisering som sådan, kan vara en bot för allt. Vi överdriver inte dess betydelse, och vi ser ingen nytta eller nödvång att offra anarkistiska principer och idéer för organiseringens skull. Vi anser att följande är orsaken till anarkiströrelsens svaghet:

1. Förvirringen kring en rad fundamentala frågor, såsom uppfattningen av den sociala revolutionen, av våld, övergångsperioden och av organisering.

2. Svårigheten att få en stor del av befolkningen att anamma våra idéer. Vi måste räkna med existerande fördomar, vanor, utbildning och det faktum att den stora massan människor kommer söka en förlikning snarare än en radikal förändring.

3. Repressalier.

Anarkistsyntesen

Vi håller heller inte med idén om en "syntes", som anförd i Plattformen. Författarna proklamerar Anarkistisk Kommunism som den enda fullvärdiga teorin och intar en kritisk mer eller mindre negativ ställning gentemot individualist-anarkister och anarkosyndikalister.

Vi upprepar vad vi deklarerade när vi organiserade NABAT (en organisation av ukrainska anarkister 1917-1921): "Det finns validitet inom anarkismens alla tankeskolor. Vi måste ta hänsyn till alla tendenser och acceptera dem". För att ena alla aktivister måste vi söka en gemensam bas för alla, och se vad som är rimligt i var och ens koncept. Detta borde inkluderas i en Plattform för hela rörelsen. Det finns ett flertal exempel på en sådan plattform, såsom Nabat konferensen i Kursks deklARATION, liksom resolutioner vid andra anarkistkonferenser under den perioden. Här är några utdrag ifrån resolutionen som antogs vid Federationen av Anarkistorganisationer i Ukraina, NABAT:s första kongressen, som ägde rum den 2 april 1919, i Elisabethgrad, Ukraina:

“... vår organisation representerar inte en mekanisk allians av olika tendenser, där var och en håller fast vid sin egen åsikt, och därför oförmögen att erbjuda ideologisk rådgivning till den arbetande befolkningen: det är en förening av kamrater, enade tillsammans på ett antal grundläggande synpunkter och med ett medvetande av behovet av planerade, organiserade kollektiva kampanjer till grund för federationen”

Anarkismen som en klassteori

En syntesförening behövs inom detta område också. Vi kan inte påstå att anarkism är en klassteori och avfärda dem som försöker ge den en mänsklig karaktär. Och vi kan inte deklarerat som vissa gör, att anarkism är ett filantropiskt ideal för alla människor och anklaga dem som håller fast vid klass för marxistisk avvikelse. Slutligen kan vi inte heller hävda att anarkism enbart är en individualistisk uppfattning utan något att göra med mänskligheten som helhet eller med klass.

Vi behöver skapa en förening och deklarerat att anarkismen rymmer klassfaktorer liksom humanistiska och individualistiska principer. Vi måste försöka utröna på ett teoretisk och praktiskt tillvägagångssätt varje faktors roll och betydelse i anarkismens konception. Att vidhålla att anarkismen endast är en klassteori är att begränsa den till en enda synvinkel. Anarkismen är mer komplicerad och pluralistisk, som livet själv. Dess klasselement är framförallt ett medel att kämpa för frihet med; dess humanitära karaktär är dess moraliska aspekt, samhällets grundval; dess individualism är målet för människan.

Massornas roll och Anarkismen i den sociala kampen och den Sociala Revolutionen

Plattformens tes för denna fråga kan sammanfattas följande: massorna måste ledas. Den motsatta synvinkeln var den förhärskande i vår rörelse fram tills nu: individer och medvetna minoriteter, deras ideologiska organisationer inkluderade, kan inte “leda massorna”. Vi måste ständigt lära oss av massorna ifall vi inte vill leda in dem i en återvändsgränd.

Så här borde problemet ses. Deras lösning är väldigt ytlig och felaktig eftersom det centrala problemet inte är löst: de revolutionära massorna och den medvetna minoriteten eller deras ideologiska organisationer. De politiska partierna har ett övertag i detta område; det är inte något problem för dem. Deras lösning är:

- massorna och utvecklingen måste styras;
- den medvetna minoriteten, separerad från massorna, måste ta initiativen;
- detta "kollektiv" måste organiseras till ett parti;
- partiet tar initiativen inom alla områden, inklusive den sociala revolutionen.

Plattformens författare intar en liknande ställning. Emellertid väljer dom att börja gardera sig: "Den ideologiska ledningen av revolutionära aktiviteter och revolutionära rörelser ska inte ses som ett försök av anarkisterna att ta kontroll över det nya samhällets uppbyggnad"

Plattformen uttrycker idén om att behovet av att leda massorna är direkt länkat till ett parti, en noggrann definierad linje, ett förutbestämt program, kontroll över arbetarrörelsen, politisk styrande av organisationer för att kämpa emot kontrarevolutionen. Plattformen säger: "Anarkisternas Förbund såsom den sociala revolutionens organisation vilar på samhällets två huvudsakliga klasser: arbetarna och bönderna... hela deras energi måste koncentreras på den ideologiska vägledningen av arbetarorganisationerna."

Organisationens konkreta form som behövs för att uppnå sådant politisk och social vägledning av massorna och deras handlingar kommer att vara; på den högsta nivån, det styrande partiet Generalförbundet: strax under; de högre nivåerna av arbetar och bondeorganisationerna ledda av Förbundet: ännu lägre; organisationerna skapade för att kämpa emot kontrarevolutionen; armén, etc.

Vi anser inte att anarkisterna ska leda massorna; vi anser att vår roll är att assistera massorna endast när de behöver sådan assistans. Så här ser vi vår position: anarkisterna är en del av medlemskapet i de ekonomiska och sociala massorganisationerna. De handlar och bygger som en del av det hela. Ett oändligt handlingsfält öppnas upp för de ideologiska sociala och kreativa aktiviteterna utan att inta en överordnad position över massorna. Framförallt måste de infria deras ideologiska och moraliska inflytande på ett fritt och naturligt sätt.

Anarkisterna och specifika organisationer (grupper, federationer, konfederationer) kan bara erbjuda ideologisk assistans, men inte i rollen som ledare. Den ringa antydning av styrande, av övermaktighet, av ledarskap över massorna och utveckling kommer oundvikligen betyda att massorna måste acceptera

skissa upp en fulländad centraliserad organisation med en Verkställande Kommitté med ansvaret att ge ideologisk och organisatorisk ledning till de olika anarkistorganisationerna, som i sin tur vägleder arbetarnas professionella organisationer. Vad hände med federalismen? De är bara ett steg ifrån bolsjevism, ett steg som författarna av Plattformen inte vågar ta. Likheterna mellan bolsjevikerna och "Plattforms Anarkisterna" är skrämmande för de Ryska Kamraterna. Det spelar ingen roll huruvida det högsta organet av Anarkist Partiet kallas Verkställande Kommittén, eller om vi kallar det Konfederationens Sekretariat. Den verkliga andan hos en anarkistisk organisation är ett tekniskt organ för relationer, hjälp och information ibland de olika lokala grupperna och federationer.

Slutsatsen är, det enda unika ståndpunkter i Plattformen är: dess revisionism gentemot bolsjevism, gömd av författarna, och accepterandet av en övergångsperiod. Det finns inget originellt i resten av Plattformen. Det förstås inte av kamraterna i andra länder eftersom det inte finns tillräckligt publicerat om Ryska Revolutionen och anarkism i Ryssland på andra språk ännu. Kamraterna vet därför inte mycket om utvecklingen där. Somliga av dem kan därför acceptera Plattformens tolkning. I vilket fall tror vi inte att "acceptansen" varar länge.

Vi är övertygade att diskussion om Plattformen kommer hjälpa till att klara upp några av missförstånden.

Sobol - Schwartz - Steimer - Voline - Lia - Roman Ervantian - Fleshin

styre, måste underkasta sig det; detta, i sin tur, ger ledarna en känsla av att vara privilegierade som diktatorer, att bli separerade ifrån massorna.

Med andra ord, maktens principer kommer i bruk. Detta står i motsättning inte bara med anarkismens centrala idéer, utan också vårt koncept av den Sociala revolutionen. Revolutionen måste vara massornas fria skapelse, inte styrd av ideologiska eller politiska grupper.

Övergångsperioden

Plattformen dementerar i ord principen om övergångsperioden, samtidigt accepterar de den som ett faktum. Om Plattformen innehåller en originell tanke är det precis på denna punkt, om den detaljerade beskrivningen om idén kring övergångsperioden.

Allt annat är ett försök att rättfärdiga denna idé. Några ryska anarkosyndikalister försvarade öppet denna idé för några år sedan. Plattformens författare försvarar inte idén om övergångsperiod klart och öppet. Denna osäkerhet, det villkorade accepterandet och förkastandet gör en frank och öppen diskussion kring frågan svår. Exempelvis kungör den i frågan om majoritet och minoritet inom anarkiströrelsen:

"I princip (den klassiska uppfattningen följer)... men, vid speciella tillfällen kan det bli så att (kompromissen följer)...".

Vi vet att livet inte sker i "tillfällen". Ett annat exempel: "Vi tänker att sovjeternas beslut genomförs i samhället utan tvingande förordningar. Men sådana beslut måste vara obligatoriskt för alla som har accepterat dem, sanktioner måste tillämpas emot dem som avfärdar dem".

Detta är början på tvång, våld, sanktioner. Plattformen skriver:

"Eftersom vi är övertygade att accepterandet av en regering kommer resultera i revolutionens nederlag och massornas förslavande, måste vi rikta all vår ansträngning för att få revolutionen att ta den anarkistiska vägen... Men vi inser också att vår arbetarorganisation baserad på små grupper av hantverkare inte kan hjälpa oss fullända vårt mål. Detta måste erkännas i förväg av de specifika organisationerna"

Anarkisternas Förbund kommer leda diskussionen och kommer bestämma frågan vid oenighet. Det är precis det här som är problemet. Vi finner samma motsägelse när det kommer till försvarandet av revolutionen.

"Politiskt sett, vilka kommer armén lyda? Eftersom arbetarna inte är representerade av en enda organisation, kommer det förmodligen organisera olika

ekonomiska organisationer, Därför, om vi accepterar principen om en armé, måste vi också acceptera principen om lydnad av armén gentemot arbetarna och böndernas ekonomiska organisationer ...”

Det här är övergångsperioden! Plattformen skriver av respekt för pressfriheten och åsiktsfriheten: “Det kan finnas specifika tillfällen när pressen, dock välmenad, kommer att bli kontrollerad till en viss grad för revolutionens bästa”. Vem bedömer när dessa “specifika tillfällen” uppstår? Vem bedömer vad deras “begränsning” ska vara? Det kommer skapa auktoriteter och makt, även om det går under andra namn. Plattformen skriver angående anarkistiska principer “Efter var och ens förmåga, åt var och en efter behov”:

“Denna princip är den anarkistiska kommunismens stötesten. Men det är ett principiellt koncept: dess förverkligande kommer bero på de praktiska steg tagna under revolutionens första dagar”. Ännu ett “men”.

Vad är då övergångsperioden? Det är logiskt och klart för oss; idén om nödvändigheten att leda massorna, att styra utvecklingen, således behovet av maktelement och en övergångsperiod. Vi å andra sidan, anser att den essentiella kärnan i den sociala revolutionen är massorna av arbetarnas roll, som inslunget i den kolossala processen av social destruktion genom deras historiska erfarenhet, kan uppnå det fria samhället i frihet, medvetna om vad de gör.

Produktion

Hur ska produktionen organiseras? Ska den centraliseras och planeras på det sätt som Bolsjevikerna gör? Kommer den också decentraliseras på en federalistisk grund? Det är den viktigaste frågan. Författarna till Plattformen skriver:

“Organiseringen av produktionen kommer skötas av organisationer skapade av arbetarna - sovjet, fabrikskommittéer, vilka kommer att leda och organisera produktionen i städerna, regioner och nationer. Det kommer vara tätt sammanlänkande med massorna som väljer och kontrollerar dem, och har makten att återkalla dem när som helst.”

Plattformen accepterar ett centraliserat, mekaniskt system, legitimerar det simpelt med omröstning. Det räcker inte. Vi anser att ändra namn på ett förvaltningsorgan genom omröstning inte är någon större förändring. En mekanisk, livlös process kan aldrig gå liv. Som vi ser det, kan massornas deltagande

för förståelse, inte bara ibland anarkister, utan ibland de olika koncepten av anarkism. Denna typ av överenskommelse att diskutera våra idéer tillsammans på ett organiserat manér kan utvecklas parallellt .

Den anarkistiska organisationens roll och karaktär

Utformningen och målet för en organisation är fundamentala. Det kan vara en seriös organisation utan en tydlig definition av dessa frågor. Målen för en organisation är till stor del fastställda av dess utformning. Plattformens författare ger rollen att leda massorna, fackföreningarna och alla andra organisationerna, liksom alla aktiviteter och utvecklingar till Anarkistorganisationen. Vi hävdar att sammanställa orden “leda” med adverbet “ideologisk” inte förändrar Plattformens ståndpunkt påtagligt eftersom de ser organisationen som ett disciplinerat parti. Vi motsätter oss varje idé om att anarkisterna borde leda massorna. Vi hoppas att deras roll endast kommer vara den av ideologiskt samarbete, som deltagare och hjälpare, och uppfylla vår sociala roll på ett ärbart sätt. Vi har påpekat vårt arbetes karaktär: det skrivna och talade ordet, revolutionär propaganda, kulturellt arbete, konkreta levande exempel, etc.

Anarkistorganisationens utformning

Motsägelserna, det halvdana medgivandet, det tvekande språket i Plattformen är karaktäristiska fram tills nu. Däremot, trots många garderingar framstår deras koncept som vilket politiskt parti som helst: Det Universella Anarkist Förbundets verkställande kommitté, måste bland annat, anta den ideologiska och organisatoriska ledningen av varje organisation i enlighet med Förbundets allmänna ideologiska och taktiska linje. Samtidigt försäkrar sig Plattformen om dess tro på federalistiska principer vilka står i absolut motsättning till idéerna nämna ovan. Federalism betyder autonomi vid basen, en federation av lokala grupper, regioner, etc., och slutligen ett förbund av federationer och konfederationer. En viss ideologisk och taktisk enighet ibland organisationer är uppenbarligen nödvändig. Men hur? Och på vilket sätt? Vi citerar igen resolutionen antagen av den ukrainska organisationen NABAT, vid Kursk konferensen:

“En harmonisk anarkistisk organisation där förbundet inte har en formell karaktär utan dess medlemmar är sammanslutna av gemensamma idéer av medel och mål”

Författarna till Plattformen börjar med att försäkra; “Anarkismen har alltid varit den centralistiska organisationen förnekande”. Ändå fortsätter de med att

finnas en enda organisation utan flera organisationer. De kommer inte ha en samarbete, harmonisk relation, utan snarare stå i konflikt med varandra även om de är alla anarkister: varje organisation kommer göra anspråk den enda fullständiga sanningen. Dessa organisationer kommer vara upptagna med polemik sinsemellan snarare än utveckla propaganda och aktiviteter för att hjälpa anarkiströrelsen i allmänhet.

Plattformens författare talar om behovet av en "ideologisk och taktiskt enighet". Men hur ska denna enighet uppnås? Här har vi ett problem, det finns inget tillfredsställande svar. De utstakade metoderna kommer inte leda till enighet. Tvärtom, det kommer göra skillnaderna och diskussionerna ibland oss skarpare och leda till och med till hat. Detta förhållningssätt måste behandlas som följande: den "enda", den "sanna" teorin och taktiken hos Plattformens författare måste förkastas utan vidare diskussion. Emellertid är detta inget anarkistiskt sätt att handla. Vi förslår ett annat tillvägagångssätt. Vi anser att ett första steg att uppnå enighet i anarkiströrelsen, vilket kan leda till en seriös organisation är kollektivt ideologisk arbete kring en rad viktiga problem som söker de klaraste kollektiva lösningar. För de kamrater som är oroliga för filosofiska och intellektuella utsvävande och irrande klargör vi att vi inte är intresserade av intellektuella utsvävande eller abstrakta avhandlingar, utan av konkreta frågor till vilka vi dessvärre inte har några klara svar på. Till exempel, frågor kring, anarkismens konstruktiva uppgift, rollen för massorna och den medvetna minoriteten, kring våld, analysering av den sociala revolutionens process och problemen med övergångsperioden, vägen till ett frihetligt samhälle, arbetar och bondeorganisationernas roller, de beväpnade gruppernas, relationen till fackföreningar, relationen mellan kommunism och individualism, problemet med organiseringen av våra grupper.

Hur kan detta bli verklighet?

Vi föreslår att det ska finnas i varje land en publikation för diskussion där vår ideologi och taktikers problem kan diskuteras fullt ut, oavsett hur "ladade" och "tabu" det än må vara. Behovet av ett sådant tryckt organ, liksom, muntlig diskussion, är för oss ett "måste", eftersom det är ett praktiskt sätt att försöka uppnå "ideologisk enighet", "taktiskt enighet" och möjligen en organisation. Det finns dock kamrater som vägrar använda ett organ för diskussion. De föredrar ett antal skrifter, var och en försvarande en särskild ståndpunkt. Vi föredrar ett enda organ på villkoret att alla åsikter och tendenser inom anarkismen tillåts att uttrycka sig själva och bli vana vid att leva tillsammans. En rak och tolerant diskussion av våra problem i ett organ kommer skapa grunden

inte begränsas endast till att "rösta". Det måste finnas ett direkt deltagande i produktionsorganisationen.

Av principskäl är vi inte emot kommittéer (fabrikskommittéer, verkstadskommittéer), vi förnekar inte heller behovet av en relation och samarbete emellan dem. Men dessa organisationer kan ha en negativ aspekt: oflexibilitet, byråkrati och auktoriteter vilka inte kommer ändras automatiskt genom principen av omröstning. Det verkar för oss att det är en bättre garanti i skapandet av en serie andra, mer flexibla, till och med provinsiala organ, vilka uppstår och multiplicerar sig efter de behov som uppstår i det dagliga livet och aktivitetens förlopp. Således, till dessa lägga till organisationer för distribution, för konsumenter, för boende, etc. Alla dessa tillsammans erbjuder ett rikare mer verklighetstrogen reflektion av livets komplexitet.

Försvar av Revolutionen

Så här ser Plattformen på problemet:

"Under den sociala revolutionens första dagar, är de beväpnade enheterna bestående av alla beväpnade arbetare och bönder, av det beväpnade folket. Men detta är endast under de första dagarna när inbördeskriget inte nått klimax, när kombattanterna ännu inte koordinerat sin militära organisation. Efter dessa tidiga dagar, den beväpnade enheten, med sin generella truppvadelening och en generell operationsplan. Denna kamporganisation emot konturrevolutionen på slagfältet är under arbetarnas och bönders producentorganisationers kontroll."

Vi ser två misstag här, ett tekniskt och ett politiskt. Det tekniska misstaget: endast en centraliserad armé kan försvara revolutionen. För att undvika förvirring, påpekar vi att det motsatta är också fel, nämligen, att endast isolerade, lokala enheter utan någon kontakt med varandra kan garantera revolutionens framgång. En högt uppsatt centraliserad (militärt) kommando som utvecklar en generell handlingsplan kan leda till en katastrof. Handlingar utan koordinering är också ineffektiva.

Det förstnämnas brister, vilka inte tar hänsyn till de lokala förutsättningarna är självklara. Förhindrandet av lokala och individuella intitiativ, maskineriets tyngd, tendenser att betrakta det centrala som ofelbart, specialisternas prioriteringar är alla svagheter hos ett centraliserat (militärt) kommando.

Bristerna hos det andra systemet är uppenbara. Hur kan dessa problem lösas?

Vi anser, framförallt mot bakgrund av de ryska erfarenheterna, att den beväpnade delaktigheten av den arbetande massan är essentiell, inte bara under de första dagarna av revolutionära handlingar, utan under den hela stridande perioden. De lokala formationerna av arbetare och bönder måste upprätthållas med en förståelse att deras handlingar inte är isolerade, utan snarare koordinerade i en gemensam kampanj. Och även när situationen kräver en större beväpnad formation, bör militärkommandot inte centraliseras. Enhälligt effektivt stridande bör ske när det är en nödvändighet, men det måste kunna anpassa sig snabbt till förändrade situationer och ta fördel av oförutsebart förhållande.

Det får inte glömmas att det var Partisanenheterna som vann den Ryska Revolutionens segrar emot reaktionära styrkor, Denikin, Kolchak, Wrangel. Centralarmén, med dess centralkommando och förbestämda strategiplanering blev alltid överrumplade och var oförmögna att anpassa sig till det oväntade. I de flesta fall anlände den Röda Armén sent, alltid i tid att mota jublet och äran för segrar vilka tillhörde de verkliga segrarna, partisanerna. En dag kommer historien berätta sanningen om den centraliserade militärens byråkrati.

Man kan fråga sig hur det är möjligt att försvara den sociala revolutionen emot utländskt ingripande utan en solid centraliserad armé. Vi svarar först att risken för detta inte ska överdrivas. I de flesta fall kommer dessa ingripande expeditioner långt ifrån med alla svårigheter till följd; andra, den Ryska Revolutionen hade att antal sådana ingripande, och de besegrades alla av Partisanenheterna, inte av den centraliserade armén, utan av massornas aktiva motstånd genom den intensiva revolutionära propaganda riktad till soldater och sjömän ifrån de invaderande styrkorna. Slutligen pekar vi på att en centraliserad armé med sitt centralkommando och "politiska ledning", har för många möjligheter att upphöra vara en revolutionär armé; medvetet eller inte blir det styrmedel att hålla tillbaka, ett reaktionärt verktyg att kväva den sanna revolutionen med. Vi vet detta eftersom historien har lärt oss dessa läxor i det förflutna. Det senaste exemplet är Ryska Revolutionen med dess Röda Armé.

Plattformens ställningstagande kring arméns roll som en "politisk försvarare", en "makt emot reaktionen", förvånar oss. Vi anser att en sådan apparat bara kan ha en negativ roll för den sociala revolutionen. Endast det beväpnade folket, med deras entusiasm, deras positiva lösningar på Revolutionens essentiella problem (framförallt inom produktionen) kan erbjuda ett tillräckligt försvar emot bourgeosins sammansvärjning. Att motsäga sig denna synvinkel betyder att revolutionens problem inte angår massorna förutom som en po-

litisk täckmantel. Detta är ett typiskt Bolsjevisiskt koncept. Det leder oss till följande slutsats: en ledande organisation (Förbundet) som leder massorganisationerna (arbetare och bönder) i deras politiska riktning och är stödda av när det behövs en centraliserad armé, är inget annat än en ny politiskt makt.

Anarkistisk organisation

Vi återkommer till problemet med organisering vilket intresserar oss. Vi anser att anarkiströrelsens oorganisering runt om i världen gör oss stor skada. Vi är övertygade att våra krafter och rörelse måste organiseras. Tre frågor uppstår när vi funderar på skapandet av en organisation: metoden för att grunda en organisation, organisationens mål och essens och dess utformning.

Metoder för att skapa en Anarkistorganisation

Varför och hur borde en anarkistisk organisation skapas? Vi måste börja med att försöka förstå de huvudsakliga orsakerna till anarkisternas oorganisering. Det är enkelt och klart för Plattformens författare: vissa anarkister har en "förvirrad" karaktär, "oansvariga" och "brist på disciplin". Vi anser att ibland ett antal orsaker till bristen på organisering i anarkiströrelsen är de viktigaste den svaga och oklara tolkningen av några av våra grundidéer. Plattformens författare håller med oss. De pratar om "inkonsekvens i teori och praktik", frågor utan svar. Det finns två lösningar på denna fråga; Ta en idé bland de "inkonsekventa idéerna" som utgångspunkt, acceptera den som det gemensamma programmet. Om det behövs, organisera den med en viss disciplin. Samtidigt bör alla som inte håller med om den exkluderas och till och med att köras ut ur rörelsen. Så är organisationen skapad - den enda organisationen - kommer sedan klargöra sina idéer (det finns kamrater som anser att de anarkistiska idéerna kring denna fråga är tillräckligt klara). Med grundandet av en seriös organisation, kommer vi behöva ägna vår bästa energi till att klargöra, fördjupa och utveckla våra idéer.

Framförallt måste vi försöka att minska "inkonsekvens" i det teoretiska området. Vår satsning på att skapa en organisation kommer hjälpa oss i vårt ideologiska arbete. För att uttrycka det på ett annat sätt, vi kommer organisera våra grupper medan vi utvecklar och systematiserar våra idéer. Författarna till Plattformen glömmar att de följer en gammal väg när de söker att skapa en organisation grundad på en enda ideologisk och taktisk idé. De skapar en organisation som kommer ha en mer eller mindre fientlig relation med andra organisationer som inte har exakt samma idé. De förstår inte att denna gamla väg kommer oundvikligt leda till samma gamla resultat: det kommer inte